

Oponentský posudek magisterské diplomové práce BcA. Jana Líkaře
ze třídy odb. as. Pavla Horáčka

II.

Oponentský posudek písemné magisterské diplomové práce
BcA. Jana Líkaře na téma:

ČEŠTÍ BASISTÉ 2. POLOVINY 20. STOLETÍ

V úvodu této magisterské písemné diplomové práce Jana Líkaře je celkové kvalitní zhodnocení poválečné situace v opeře Národního divadla a ve Velké opeře 5. května, které byly znovuotevřeny po II. světové válce a o uměleckém a politickém vlivu na vznik a chod těchto oddělených institucí.

V roce 1948 došlo na příkaz ministra kultury Zdeňka Nejedlého ke sloučení obou institucí a Velká opera 5. května byla přejmenována na Smetanovo divadlo.

Velmi podrobně se diplomant rozepisuje o době od odchodu dirigenta Václava Talicha až po nástup Přemysla Kočího. Práce přibližuje jednotlivé ředitele, šéfy opery a dirigenty působící v těchto institucích.

Diplomat Jan Líkař zmiňuje operní repertoár, který se na obou scénách uváděl. Probírá období uvolňování umělecké tvorby této doby, střídání ředitelů, šéfů opery a dirigentů po úmrtí Zdeňka Nejedlého v roce 1962, až po nástup barytonisty Přemysla Kočího na pozici ředitele Národního divadla v roce 1969, v době nejtvrdší normalizace.

V další části písemné diplomové práce se Jan Líkař zabývá hlavním tématem, a to jsou čeští basisté 2. poloviny 20. století.

Jde o tyto umělce: Karel Berman, Eduard Haken, Karel Kalaš, Rudolf Asmus, Jaroslav Horáček a Ladislav Mráz.

Jedná se o basisty působící ve své vrcholném uměleckém období v Národním divadle.

U všech jmenovaných umělců diplomant používá tři kapitoly, a to: životopis, umělecká interpretace a encyklopedický soupis rolí v uskutečněných představeních.

Životopisy jednotlivých umělců zpracovává vcelku podrobně, ale osobnosti Karla Bermana a jeho životnímu příběhu však přece jen věnuje největší pozornost.

V části umělecké interpretace popisuje přístupy jednotlivých umělců k rolím a také jejich charakteristiku hlasů. U dostupných zvukových nahrávek si mohl diplomant vytvořit vlastní názor na uměleckou interpretaci pěvců.

V kapitole „Soupis rolí v Národním divadle“ jsou velmi dobře chronologicky zpracované profesionální archivní materiály jednotlivých umělců.

V Závěru své práce se diplomant pozastavuje nad otázkou, proč již skončila „Zlatá éra Národního divadla“. Uvedený důvod – krize pěvecké pedagogiky – je irelevantní, zejména vzhledem ke skutečnosti, že citovaní pěvci se jednotně pedagogicky nevzdělávali a jejich osobnosti se formovaly individuálně. A jak sám uvádí, tato otázka je velmi široká a má velkou spoustu souvislostí.

Kromě drobných chyb v datech (P. Kočí byl pověřen řízením Národního divadla od sezony 1969/70) a překlepů (role Purkrabího R. Asmuse a chybějící rok narození J. Horáčka) práce nevykazuje žádné zásadní chyby a je velmi dobře napsaná.

Navrhuji za tuto magisterskou písemnou práci hodnocení „A“.

V Praze dne 30. května 2022

prof. MgA. Ivan Kusnjer